

Balogh Csaba

Zsoltárok 42-43¹

- 1 a A felvigyázónak.
b Elmélkedés.
c Qórach fiaié.
- 2 a Mint szarvastehén epekedik a vizek medreinél,
b úgy epekedik lelkem utánad, Isten.
- 3 a Szomjazik lelkem Istenre,
b az élet Istenére.
c Mikor megyek,
d hogy lássam Isten arcát?
- 4 a Lett nekem könnyem kenyérré éjjel és nappal,
b amikor minden nap azt mondta nekem:
c Hol van a te Istened?
- 5 a Ezekről emlékezem,
b és kiöntöm magamra lelkem:
c Hogy átmegyek a fenséges sátoron (?), az Isten házáig,
d ujjongó hanggal és hálaadással az ünneplő sokaság(gal?).
- 6 a (Ó) hogy olvadozol (?) én lelkem,
b és háborogsz rajtam!
c Várj Istenre,
d mert még dicsérni fogom őt,
e arcomnak és Istenemnek szabadításait.
- 7 a Rajtam a lélek olvadozik.
b Ily módon (vagy: ezért) emlegetlek téged a Jordán és Hermón földjéről,
c és a Mic'ár hegyéről.
- 8 a Mélység a mélységnek kiáltoz zuhatagjaid (?) hangjára
b örvényeid és hullámaid átmentek rajtam.
- 9 a Nappal rendelte Jahve az ő hűségét,
b és éjjel az ő éneke (volt) velem,
c imádság az én életem Istenének.
- 10 a Mondom Istenemnek, kőszáلامnak:

¹ A Septuaginta (a héber szöveg ógörög fordítása, Kr.e. 3–2. sz.) és a Vulgata (Hieronymus Kr.u. 4–5. század) beosztása szerint ez a 41–42. Zsoltár. A magyar fordítás arra törekszik, hogy a héber zsoltár „hangulatát”, sajátos kifejezéseit, szórendjét, nyelvtani konstrukcióit lehetőleg szövegűen adja vissza. A rövid jegyzetekben a héber szöveg vélhetően nem lényegtelen nyelvi árnyalataira hívom fel a figyelmet. A magyar bibliafordításokat illetően az alábbi rövidítéseket használom: RevK 1908 – 1908-as revideált Károli-fordítás; MBT – Magyar Bibliatársulat 1990-es ún. ökumenikus fordítása (újfordítás); RUF 2014 – Revideált Újfordítás; KNV 1997 – Káldi Neovulgáta; SztI 2003 – Szent István Társulat fordítása; KIF 2002 – Kecskeméthy István fordítása.

- b Miért felejtettél el engem?
 c Miért (kell) komoran járnom, az ellenség nyomorgatásában?
- 11 a Mint csontjaim tördelése, (úgy) gúnyolnak engem szorongatóim,
 b amikor azt mondják:
 c Hol van a te Istened?
- 12 a (Ó) hogy olvadozol (?) én lelkem,
 b és háborogsz rajtam!
 c Várj Istenre,
 d mert még dicsérni fogom őt,
 e arcomnak és Istenemnek szabadításait.
- 1 a Ítéld meg engem, Isten,
 b és pereld el peremet a hűtlen népségtől,
 c a csalárd és álnok férfitől ments meg engem!
- 2 a Bizony, te vagy erődöm Istene.
 b Miért vetettél el engem?
 c Miért (kell) komoran járkálnom az ellenség nyomorgatása miatt?
- 3 a Küldd világosságodat és igazságodat,
 b azok vezessenek engem,
 c és vigyenek engem szentséged hegyéhez és a te hajlékaidhoz,
- 4 a hogy elmenjek az Isten oltárához,
 b ujjongásom örömének Istenéhez,
 c és hálát adjak neked hárfával, Isten, én Istenem.
- 5 a (Ó) hogy olvadozol (?) én lelkem,
 b és háborogsz rajtam!
 c Várj Istenre,
 d mert még dicsérni fogom őt,
 e arcomnak és Istenemnek szabadításait.

Balassi Bálint: Psalmus LIV. és XLII. = Gyarmati Balassa Bálintnak *Istenes éneki*, Bécs, 1633.

Mezei Balázs

42. zsoltár-átiratok

Szarvas

Agancsomon égbolt forog
szomjam a földet hasítja
fülelem merre tart vizeid sodra
hogy nyelvem habodba merítsem

szagodat vágyom kiszagolni
érezni tested melegét
félelem úz vadállatok
fenyegető vicsorgása

volt idő mikor
örömmel melletted jártam
házad kapuja megnyílt
énekszó kísérte lépteink

most éjszaka vesz körül
fellobban mégis a remény
hogy ismét rád találok
a hegyen túlra készülök

áradó folyóról álmodom
lezúgó vízesésről
mely hűsen kitölti bensőm
hangos énekre fakaszt

szomjamat csillapítod
életem kútforrása vagy
lényeddé óhajtok válni
áradó életeddé

ha gúnyolnak is
mégis a nyomodban járok
várom szabadulásom
világosságod özönében.

Ember

Nap nap után rád szomjazom
lelkem nélküled nyugtalan

vágyom eleven isten után
arcát látni nappal és éjjel

könnyezve hallom káromlásotok
hol marad az Isten az Isten

nem tudják nem értik
milyen is nyomodban járni

csodálatos égboltod alatt
hallani mindenek ujjongását

háborgásom nem csillapul
mégis éltet a remény

hogy rám sugárzod örömet
arcomat fénybe borítod

összeszorul bennem a szív
amikor szent hegyedre gondolok

áradó vizeidre a tejút
tündökletes iramára

nappal fényedet bámulom
éjjel beszívom illatát

áldom hatalmad szikla
vagy iramló vizek partján

kell-e hát bárkitől félnem
ellenségeim fegyvereitől

ordításuk fülembé hatol
istened hol rostokol

nem is vagy ezt mondják nem vagy
a léted kényszerképzet

mégis arra készülök
hogy eljön az idő

amikor szavam csak téged dicsér
ragyogásod zivatarában.

Isten

Szarvas vagy szomjazó
patakvízre mohó

életem élni vágyod
arcomat látni mindig

könnyezel éjjel és nappal
hiányom zúzza csontod

hol maradok kiáltanak
gúnyos nevetés körbevesz

egykor velem voltál
mellettem vonultál

templomom falai közt
énekszó ujjongás kísért

de tőlem eltántorodtál
betevőd szorongás

azt mondom mégis remélj
arcom mihamar rád ragyog

vízesésként beborítalak
hullámként sodorlak magammal

nappal kegyelmemet szürcsölöd
éjjel éneked árad

szólj és én válaszolok
sziklafalként állok mögötted

ellenségeid ellen védelek
ha gúnyolnak is

nem tudják hol vagyok
nem értik miért
tűnök el halok meg támadok fel

de te remélj lankadatlan
dicsőítésed szavára
világosságom elfedez
örökre megelevenít.

Én

Kiszikkadt minden forrás
minden állatot leöltek
szomjam sistergő kövek közt
hamvadó zsarátnok

mikor mindenki alszik
drónrajok röpte ritkul
előveszem emlékedet
oltár ellopott mosolyát

csöndben meghúzom magam
ne keltsen gyanút a gondolat
akik őrködnek felettünk
minden szinapszisra figyelnek

várom a percet mikor
kiáshatom magam a kerítés alatt
sár- s vérfoltosan megindulok
ködben magasló szikláid felé

rohanvást kiáltásuk hallom
semmibe futsz bolond
istened már nem létezik
csak mesterséges intelligencia

átszakítom magam
a lézerkerítés sugárnyalábjain
lábam még ép elsegíthet
a Jordánon túl Hermon hegyéig

néha megállok fülelni
felzendül vizeid csobogása
megújuló erővel
éled bennem a remény

nappal fényedbe rejtezem
éjjel énekem hallgatod
az örök hangja messziről
csontvelőmíg hatol

szólj tehát elfeledted-e
nyomorúságomban adott iszonyú ígéreteidet
mikor mindentől megfosztva
hevertem a szakadék mélyén

mégis felemeltél
híves patakhhoz vittél
szarvasként magamba szívтам
valóságod ígét

ha ismét látni foglak
dicséretem csillapíthatatlan
tükrözi majd dicsőségedet
én uram én istenem.

Meztelen

Kívánlak mint a szomjas állat
egyszer majd úgyis megtalállak

orcádat megsimíthatom
a könny felszárad arcomon

ha mondják istened halott
én is vele halok

mint egykor oltárod előtt
megremegett az ég a föld

s halleluja kíséretében
szentélyed zárt terébe léptem

ezért ha lelked csüggeteg
mindig az úr szavát keresd

Hermon hegyét a Jordán partjain
hol hűs vizek hulláma ring

nappal acélos menny ragyog
éjente lázas angyalok

sziklám leszel örök időkig
ellenségem mind elenyészik

ha csúfolnak „nem létezel”
engem nem érdekel

reményem benned újraéled
mohón kortyolom üdvösséged.

Ikon

Szarvas és víz
a szomjúság lebegő felhő
az úr szava összeköt
bilincsbe ver

Isten nem halhat soha
mondják a halhatatlanok
Isten is halhatatlan
miként szarvas az égen

aki hozzá fordul
kudarca biztos
megcsúfolása végleges
teste tépett húsdarab

ott függ ég és föld közt
hol ember vagy angyal se jár
nézi tikkadtan a földet
ahonnan származott

s valami mégis átalakul
hirtelen s érthetetlenül
a dolgok összeállnak

a halott életre kel
s a teremtés előtti káosz
elrendeződik

ebben én vagyok honn
én aki mondom én magam
teremtek magam körül rendet
bűnbeesést feltámadást

én vagyok akit kutatsz
mindig is egy voltam veled
miközben szomjan haltál
szomjad beteljesült

szomjúság enyhülés egy
veled és velem
így keletkezik az új a más üdvösségünk
romlatlan teljessége.

Benkő Ildikó
42. zsoltár

Ahogy a szarvastehén a víz után eped
a száraz medren,
úgy vágyom rád, élő Mindenem!
Mert rájöttem,
nem a gyarlóságaimért vetnek meg,
az bennük csak úgy hemzseg,
(a Vak Véletlen gyomozza a kertet),
ostoba a bizonyágodért leszek,
és fontoskodva istenítik
a meddő semmiségeket.
Érezzem, én nem létezem.
Ahogy Tè sem.
Könnyemet mint a kenyeret nyelem,
míg évődnek neveden:
Hol van a rend, hol a te Istened?
Elszéledt nyájadon nevetnek,
én nem is emlékszem, együtt milyen lehetett.

Ejnye, lelkem, miért csüggedsz el?
Várj Uradra türelemmel!
Hányszor rivalogtál hálát,
Uradnak szabadítását?

Megolvad bennem a lélek,
életem mókuserék lett,
lerántott öles kereke,
mélység mélységnek a feje.
Köszálam, mért vetettél el?
Mért nyomorgatsz sötétséggel?
Gyötrőim gajdolva húznak:
hol van, hol van a te Urad?

Ejnye, lelkem, miért csüggedsz el?
Várj Uradra türelemmel!
Hányszor rivalogtál hálát,
Uradnak szabadítását?

Nem hívom a hűtleneket,
hűtlen vagyok hű ügyedhez,
csalárd álnokokat kéne
rávezetnem szép igédre.

Te vagy erős váram, bizony,
miért győz rajtam az iszony?
Köszálam, mért vetettél el?
Mért nyomorgatsz sötétséggel?

Küldjed világosságodat,
halljam szelíd parancsodat,
jókor, jó helyre, jól vigyem!
Örömben hadd ujjongjak,
tisztá hárfádként hadd zsongjak,
én Uram, én Istenem!

Lackfi János
Mélységek zsoltára

Mint a forrásvízre szarvas,
én Uramra lelkem szomjas.

Mert tiéd az élet, Isten,
ki betöltson, más Úr nincsen.

Mikor menjek, mely napon hát,
látni Isten izzó arcát?

Kenyeremre só a könnyem,
éjjel-nappal ezt kell nyeljem.

És minden nap hallgatnom kell,
Hol az Istened, te ember?

Olyan jó ma emlékezni,
tőle lángra lobban lelkem:

Uram, sátorodban hajdan
tánccal és örömmel jártam.

Hálát adtam, énekeltem,
csügged és borús a lelkem.

Várom Istent és dicsérem,
szabadítson, arra kérem!

Hermón és a Jordán földjén
emlegetlek, zúg az örvény.

Mélység mélységnek kiálthat,
zuhatagja rajtam átcsap.

Nappal csak hűséged éltet,
éjjel néked szól az ének.

Jahve, sziklám, tőled kérdem:
mért szorongat ellenségem?

Lásd, lehajtott fejjel járok.
Mért felejtet el barátod?

Ítélj, Isten, énfelettem,
fogd a pártomat a perben.

Uram, váram vagy, mely nem dől,
ments meg álnok emberektől.

Meddig üldöz még az aljas?
Mért vetettél el, Hatalmas?

Igazságod küldd el, Isten,
világosságod vezessen.

Jussak szentséges hegyedhez,
oltárodhoz elvezethetsz.

Örömtől zeng a hárfa,
vigadozzon Isten sátra!

Lelkem háborog erősen,
várom Istenem, segítsen!

Kiviruljon arcom végre,
ragyogok majd őt dicsérve.

Kiss Judit Ágnes

Negyvenkettedik zsoltár

Kerestem Istent, ahogy a kiszáradt
folyómederben a vizet az állat.
Nem volt ott. Kiszáradtam. Szomjazom.
Csak a könnyem van, víz helyett iszom.
Saját húsomat harapom, ha kérdik:
„Az istened, ha hívod, mért nincs még itt?”
Hívtam. A telefont se vette föl.
Menekülök a rettegés elől.

Csak várd Istent. Ülj le a küszöbére.
Előbb-utóbb haza fog jönni végre.

Lelkem kiolvad, mint a biztosíték.
Folyó az Isten, a vizéből innék,
de átcsap rajtam, örvénye lehúzó,
amíg süllyedek, felsejlik a múlt,
mikor velem volt. Éjjel énekével
őrizte álmom. Mért felejtettél el?
Mért hagyod, Isten, hogy gúnyoljanak?
Nem vagy nekem már forrás, se patak.

Csak várd Istent. Ülj le a küszöbére.
Előbb-utóbb haza fog jönni végre.

Ments meg, Istenem, ne hagyj, hogy ezek
a fejem fölött ítélkezzenek!
A leggyávábbja vádol gyávasággal,
a legmocskosabbak kennek be sárral.
Sötétségükből emelj ki a fénybe,
igazságod mosdasson hófehérre,
s napestig, míg torkom be nem reked,
lábadnál ülve éneklek neked.

Csak várd Istent. Ülj le a küszöbére.
Előbb-utóbb haza fog jönni végre.
Csak várd Istent.
Haza fog jönni végre.

Vörös István

42 és I/2

- 1 Elmélkedés
a felvigyázóknak
Qórach fiaitól.
- 2 Ahogy a szarvastehén sóvárog a kiszáradt patakmedernél,
úgy szomjazik a lelkem TeuTáNad, iSTeNem.
- 3 Szomjazik a lelkem Rád,
az élet iSTeNére.
Mikor járulhatok eLéd,
hogy láthatóvá tegyem az arcodat?
- 4 Az enyémet könnyeim tették láthatóvá,
minden egyes nap megszólított:
Hol is van a te iSTeNed?
- 5 Lelkemet óvatlanul magamra döntöm,
de az emlékezés kijózanít:
ünnepi sátrak során kelek át, egész az iSTeN házáig,
körülöttem értetlenül kavargok az ünnep.
- 6 Egyszerre olvadsz el tőlem, lélek,
és háborogsz rajtam?
Várd ki iSTeNt,
mert igenis dicsérni fogom őT,
ő az én, én az ő aRCa lehetek, ha szabad.
- 7 A lélek tőlem veszt formát,
hogy mindenkor Te legyél, akitől visszhangos a Jordán és Hermón földje
egész a Micár hegyéig.
- 8 Mélység a mélységet harsogja túl,
zuhatagjaid, örvényeid és hullámaid átcsapnak rajtam.
- 9 Nappal hűségesekek legyünk az úRhoz,
és éjjel az ének tartsa meg,
imádság támassza a MeGTaRTót.
- 10 Ha elfogadja imának, hogy szólok:
Miert hagytál el engem?
Miert maradtam itt örömtelenül, ellenségeim között?
- 11 Mintha csontjaim törnék, úgy gúnyolnak
szorongatóim, mondván:
Ugyan hol van a te iSTeNed?
- 12 Egyszerre olvadsz el tőlem, lélek,
és háborogsz rajtam?
Várd ki iSTeNt,
mert igenis dicsérni fogom őT,
ő az én, én az ő aRCa lehetek, ha szabad.

- 1 Ítéld meg engem, iSTeNem,
és peremet pereld ki a hűtlenek hatalmából,
a csalárdaktól és álnokaktól ments meg engemet!
- 2 Bizony, NeKed kéne az erődömnek lenned, iSTeNem.
Te tényleg eltaszítottál engem?
Te tényleg hagyod, hogy itt maradjak örömtelenül, ellenségeim között?
- 3 Küldj világosságot és igazságot,
hogy vezessenek engem,
és vigyenek szent hegyedhez, hogy hajlékaidon át
- 4 eljussak iSTeN oltárához,
az ujjongás és öröm iSTeNéhez,
és hárfajátékkal dicsérjelek, iSTeN, iSTeN, iSTeNem.
- 5 Egyszerre olvadsz el tőlem, lélek,
és háborogsz rajtam?
Várd ki iSTeNt,
mert igenis dicsérni fogom őT,
ő az én, én az ő aRCa lehetek, ha szabad.

Petrőczi Éva

42–43. zsoltár

A felvigyázónak

Elmélkedés

Kóráh fiaié

Mint a vízre vágó szarvas,
keresem nyomát Uramnak.
Lelkem szomjazza Istenét,
Őt, aki a Föld, s az Ég.
Mikor jutok el odáig,
az Ő isteni arcáig?
Kenyerem éjjel és nappal
könny áztatja, egy mondattal
kínzatom csak : Hol van a te Istened?
Ezekre mind emlékezem,
és szerteárad lelkemen,
hogy a sátoron áthaladva Isten házáig jutok,
ahol az ujjongók között én is hálát mondhatok.
Óh, én lelkem, hánykolódom
öröm és bánat között!
Várj szabadító Istenedre,
ki magasztalást érdemel,

szüntelen szavakkal, s énekekkel.
Felindult bennem a lélek,
s szavadat ezért szétkiáltom a Jordán és a Hermón földjének
és a Mic'ár hegyének.
Mélység a mélységnek felel, hol vízesésed aláhull,
örvényeid s hullámaid átmosnak, változásul.
Napjaim hű öre, Jahve,
s nyugalmat Ő dúdol éjjelemben,
imádság életem Istenének.
Mondom néki, kőszáلامnak:
Engem, Uram, el hogy' hagyhatsz?
Miért, hogy nem emlékszel énrám?
Miért állok ellenim közt, bénán?
Majd' beleroppan a csontom, hogyha gúnyolnak engem, így:
Istened ugyan hol lakik?
Én lelkem, hogy' kínlódsz,
hogyan háborogsz!
Várj Istenedre,
ki megszabadít,
s kinek hálaszót mondhatok.

Ítéld meg engem, Istenem,
távoztasd tőlem a hűtleneket,
s a csalárd, álnok férfúval ne legyen több perem!
Bizony, egyetlen erősségem vagy Te.
Miért hajítottál ki a szívedből engem?
Ellenségeimtől miért kell szüntelen szenvednem?
Világosságod és szent igazságod
vezéreljen engem,
hogy szentséged hegyét, s hajlékaidat mind elérhessem,
hogy eljuthassak szent oltárodig,
Hozzád, Te, ujjongásaim Istene,
hogy a hárfamuzsikával mondhassak hálát, míg bennem élet lakik.

Óh, én lelkem,
benned most tajték háborog!
Várj Istenedre,
kinek szabadító hatalmát szakadatlan
magasztalni fogod.